

El ridícul del socialisme francès

Si el ridícul matés, la setmana passada França s'hauria quedat sense socialistes. Mentre el país era víctima d'una estranya crisi propiciada per la rebel·lió adolescent de les *banlieues*, embarcades en una incomprendible follia autodestructora que ha portat a cremar més de 10.000 cotxes i centenars d'edificis públics i privats; mentre el ministre de l'Interior dretanitzava més i més el seu discurs amb un sorprenent èxit popular –a l'evidència, Nicolas Sarkozy és tan bon polític com pessim ministre de l'Interior–; mentre la dreta aconsegueix portar al seu si tots els debats –liberalisme contra estatisme, mundialisme contra sobiranisme, etc.–, els representants de l'esquerra oficial, els socialistes que aspiren a governar a partir del maig del 2007, s'entretenien discutint sobre els percentatges obtinguts per les mocions presentades pels diferents corrents socialistes amb vista al seu congrés. I un cop a Le Mans, on se celebrava el congrés, arribaven a una síntesi tan artificial com la reconciliació dels diferents bàndols que, tres dies abans, s'amenaçaven amb querelles davant els jutges. Ara, tanmateix, s'abraçaven i es prometien treballar plegats.

A Le Mans els socialistes havien de dotar-se d'un programa, és a dir, havien de fixar què proposarien als ciutadans per als propers cinc anys, en matèria d'ocupació, construcció europea, seguretat o serveis públics; a Le Mans havien de reconciliar-se els partidaris d'un "socialisme d'acompanyament" amb els que propugnen un "socialisme de ruptura", els que reclamen la VI República i els que no volen tocar les institucions, els que estan a favor de la reducció de la jornada laboral i els que creuen que el creixement és la base prèvia a una distribució més justa de la riquesa; a Le Mans calia adoptar una línia i definir una estratègia enfront de la dreta. A Le Mans o bé s'aconseguia obviar la qüestió de la candidatura presidencial o bé es triava ja un candidat.

Però cap d'aquests dilemes no ha quedat resolt. El PSF continua sense tenir un programa coherent, sense una orientació general clara, sense que els dife-

François Hollande, primer secretari del Partit Socialista Francès, no ha sortit descontent del congrés: almenys els seus adversaris no han aconseguit marginar-lo.

Mentre els carrers de París es desperten en flames i una legió de joves semblava el caos, el Partit Socialista Francès s'embarcava, la setmana passada, en un congrés que no ha servit de gaire. El PSF continua sense un programa coherent.

rents corrents i líders hagin fet les paus i sense saber qui mana. Per a François Hollande, el primer secretari, això és bo perquè vol dir que no han aconseguit marginar-lo; per a Laurent Fabius, això és bo perquè vol dir que torna a estar entre els que remenen les cires; per a Dominique Strauss-Kahn, això és bo perquè, com més temps passa sense decisió, més es reafirma la seva figura com a solució de consens; per a Ségolène Royal és bo perquè encara li queda tot per fer i no està cremada. Només Jack Lang, que ha comprès que ningú no el volia com a cap visible, i Arnaud Montebourg, que ha optat per esperar temps millors, surten de Le Mans sabent que o bé la seva hora ja ha passat o encara no ha arribat. El problema és per al PS, que

EFE

Laurent Fabius, un altre dels dirigents del PSF beneficiats, de moment, per la manca de lideratge clar en el seu partit.

el 2007 hauria de ser capaç de proposar alguna cosa a l'electorat francès, tret que doni per bo que la segona volta de la presidencial la disputin Villepin i Sarkozy, si tot va bé, o Le Pen i Besancenot si l'abstenció fa encara més evident la bogeria del sistema de representació del país.

No falta, és clar, qui reclama el retorn de Jospin, un polític de veritat. Ningú no dubta dels seus valors, però també és

cert que ningú no confia ara en la seva capacitat per guanyar. El que França viu –i no sols França– és una crisi important del seu mirall polític. El que va començar sent un mèrit –el president va ser escollit per sufragi universal i no pels vots dels diputats– s'ha convertit en un defecte. La presidencial paralitza la vida política francesa, empobreix el debat d'idees, americanitza fins al ridícul la passió gal·la pels afers comuns. De sob-

te és més important saber si el candidat és o no gai, si és o no casat, si és o no jueu, si va o no a missa, si li agrada o no el camembert, que no el que pensa fer per relançar la construcció europea, si té o no propostes que pugui compartir amb els altres socialistes europeus, si sabrà parar o no els peus al pragmatisme britànic, i si les indústries tenen encara algun futur que ell sabrà defensar. Montebourg, que fa una anàlisi excel·lent de la situació però que és incapaç de formular bones propostes, retrata la sensació d'impotència d'un partit, el PS, que, a diferència de la dreta, necessita dotar-se d'un pensament, d'un programa raonable, per poder guanyar. De Le Mans, qui en surt guanyador és el tàndem Villepin-Sarkozy, que podrà continuar disputant-se el protagonisme mentre els candidats d'esquerra dubten sobre els seus orígens i el seu futur. I tot això en un context explosiu, amb uns suburbis que han deixat de cremar cotxes més per fred o pluja que per convenciment, i que han mostrat un tret islàmic inquietant: a la revolta incendiària no consta que hi hagi participat ni una sola dona. O bé són molt més assenyades que el seus germans o bé Al·là i els seus pares i germans les tenen tancades a casa.

Octavi Martí
París

Interiors

Libert Ferri

De Lenin a Cuelgamuros

Un 56% de russos voldria treure la mòmia de Lenin de la plaça Roja i enterrar-lo al cementiri de Vólkovskoie de Sant Petersburg, al costat mateix de la seva mare, com era el seu desig –després ignorat per Stalin–. Però no és probable que el Kremlin faci cas d'aquest 56%, tot i que fa quatre anys el president Putin va assegurar que només ordenaria el trasllat de la mòmia quan ho demanés la majoria de l'opinió pública. Són molts els qui encara veneren el líder bolxevic, i no tant per ideologia sinó pel que té d'icona nacional, i això Putin ho té molt clar. Tan clar que, a més de no qüestionar el culte a Lenin, Putin no s'oposa a rehabilitar Stalin, del qual se n'han reposat últimament unes quantes estàtues. I és que, al marge de l'efímera catarsi provocada per la *perestroika* i la *glasnost*, no hi ha hagut a Rússia cap procés de dessovietització. Cap debat profund sobre el passat i els crims, entre altres co-

ses perquè molts dels presumptes implicats encara manen molt.

No sé quins percentatges donaria un hipotètic sondeig del CIS sobre la conveniència o no de treure les despulles de Franco de l'anomenat Valle de los Caídos. És possible que la xifra s'acostés a aquest 56% rus, però aquí, com a Rússia (és clar, salvant distàncies), la "gosadia" desencadenaria els udols d'una dreta que no s'ha "desfranquitzat" del tot. Fins al punt de no fer gaires escarafalls quan es reposen estàtues del dictador, com ha passat a Melilla, i de proclamar la necessitat de "passar pàgina" quan es reclama trencar el silenci sobre el que es va pactar en la transició. Lenin continuarà exposat a la plaça pública com Franco enterrat a la muntanya foradada de Cuelgamuros, que, per cert, va ser un camp de concentració.

llibertferri@telefonica.net